

forløbet. Derfor vil jeg godt sige tak til alle ordførerne – også dem, som vi ikke er nået til enighed med om sagen her.

Jeg tror faktisk ikke, at det er rigtigt, som den socialdemokratiske ordfører, hr. Bjarne Laustsen, sagde, at det er på anbefaling fra Håndværksrådet, at Venstre ikke har bevæget sig længere ind i denne her diskussion; jeg tror faktisk, at de havde set på det med en vis tilfredshed, hvis man havde været parat til at gå ind og indgå de kompromiser, som der var mulighed for, som hr. Ole Sohn har sagt det, i den her sag. Og på sin vis er jeg uforstående over for, at det ikke er sket.

Jeg synes, at det er vigtigt, at der ikke skal være misforståelser om, hvad det her er for en diskussion. Der er faktisk, som jeg har hørt det, fuldstændig enighed om det regelsæt, vi efterlader her i forhold til offentlige udbud. De offentlige udbud er med det regelsæt, vi indfører her, uomtvistet. Det har jeg hørt – jeg vil gerne modsiges, hvis det er sådan, at jeg har forstået det forkert – fra hele den borgerlige side at man er enig i.

Der er kun ét centralt udestående spørgsmål, og det er: Skal vi tvinge de private, der bygger for egne midler, ind under et bestemt regelsæt, nemlig det samme regelsæt, som vi sætter op for det offentlige eller det offentligt støttede byggeri?

Jeg mener, at der er gode begrundelser for, at vi, når man varetager opgaver for offentlige midler, må have en anden slags regelsæt og også en anden sikkerhed for, at alle får mulighed for at deltage i udbudene og i tilbudene.

Når vi derimod bevæger os over på den private banehalvdel, er det sådan, at vi stiller regelsættet til rådighed. Som det ser ud til, at loven vil blive vedtaget her ved tredjebehandlingen, kan man ganske enkelt sige, at vi ønsker at abonnere på det regelsæt, men vi ønsker ikke fra regeringens side og fra flertallets side at tvinge de private ind under et bestemt regelsæt.

Det er ligesom barbermaskinen, hvor man kan stikke hovedet ind og blive barberet, og hvor dem, der ikke har den størrelse hoved, får det. Vi mener, at dér, hvor vi kan undgå den slags maskiner, bør vi gøre det.

Men det, der altså er ønsket fra Venstres side, er også på det her område at lave barbermaskinen, hvor det er sådan, at hvis de private ikke har en størrelse, der passer ind i regelsættet, er det de private, der må indrette sig efter regelsættet, i stedet for at man skal kunne lade reglerne

være fleksible i forhold til det behov, der er hos de private.

Min oplevelse er, at der faktisk var en vilje hos De Konservative, hos Centrum-Demokraterne og hos Kristeligt Folkeparti til at indgå et kompromis, men at ånden hos de borgerlige partier var sådan, at man i for stor udstrækning overlod det til Venstre, synes jeg, at være afgørende for, at der blev truffet en forkert beslutning.

At det, Venstre så har besluttet, er i meget lodret og direkte modstrid med de festtaler, Venstre holder, er så det, der gør, at man sidder tilbage med en vis undren.

Men det skal ikke forhindre mig i at slutte denne her debat for mit vedkommende med at takke partierne SF og Enhedslisten, fordi man ville være med til at sikre en større kvalitet, at vi giver kvaliteten i byggeriet en stærkere plads, og at vi sikrer bedre rammer for konkurrence – ikke mindst på det private område.

Jeg vil også gerne takke de borgerlige ordførere for trods alt et godt og fornuftigt samarbejde omkring det, men ærgrer mig lidt over, at det ikke lykkedes det sidste stykke vej, så vi kunne have vedtaget det her i en større enighed. Det tror jeg faktisk havde tjent os.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslagene.

Afstemning

Ændringsforslag nr. 1 og 2 vedtoges uden afstemning.

Lovforslaget som helhed sattes herefter til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Afstemning

Lovforslaget vedtoges med 54 stemmer (S, SF, RV og EL) mod 51 (V, KF, DF, CD, KRF, Mogens Andreasen (UP) og Thorkild B. Fransgaard (UP)).

Formanden:

Lovforslaget vil nu blive sendt til statsministeren.